

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 13-a după Rusalii

Pilda lucrătorilor celor răi

„Ascultați altă pildă: «Era un om oarecare stăpân al casei sale, care a sădit vie. A împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea teasc, a clădit un turn și a dat-o lucrătorilor, iar el s-a dus departe»”.

(Matei 21,33)

Această pildă scoate la iveală multe lucruri prin care se face clar că Dumnezeu Vechiului Testament și Cel al Noului sunt unul și același; că providența lui Dumnezeu a lucrat spre binele lor încă de la început; că firea lor a fost ucigașă de la început; că nimic nu li s-a oprit din grija purtată pentru ei de către Dumnezeu, că și atunci când ei au ucis pe proorocii Săi, Dumnezeu nu și-a întors fața de la poporul Său, ci a trimis chiar și pe Fiul Său. Știm că moartea Fiului ne va aduce mari binecuvântări. De aici aflăm că aceștia vor îndura pedepse crunte pentru răstignirea Sa și tot de aici aflăm despre chemarea neamurilor și întoarcerea necredincioșilor evrei de la Dumnezeu.

Hristos spune această pildă după o alta pentru a arăta că pedeapsa va fi mai mare în acest caz și mai greu de iertat. În ce fel? Deși evreii s-au împărțășit din pronia lui Dumnezeu, n-au fost numărați mai vrednici decât desfrânatelile și decât vameșii, și aceasta nici pe departe.

Sfântul Ioan Gură de Aur,
Evanghelia după Matei, Omilia 68.1
Sursa: doxologia.ro

Sfântul zilei

Moise – omul care L-a văzut pe Dumnezeu

„Am văzut lumina cea adevărată”, așa cântăm în finalul dumnezeieștii Liturghii, mărturisind prin acesta că Însuși Dumnezeu a fost prezent în mod real în mijlocul comunității euharistice. Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos nu sunt simbol, ci prezență reală, pâinea și vinul fiind „prefăcute”, prin pogorârea Duhului Sfânt invocată prin epicleza euharistică. „Am văzut lumina cea adevărată” se referă tocmai la perceperea lui Dumnezeu la nivelul simțurilor umane, drept Lumină.

În Sfânta Scriptura întâlnim două categorii de

afirmații, cu privire la vederea lui Dumnezeu. Pe de o parte, se afirmă că Dumnezeu nu poate fi văzut, pe de altă parte ni se relatează că El este comunicabil, deci poate fi văzut. Pentru prima categorie, un text din Noul Testament exprimă neputința omului de a-L vedea la nivelul simțurilor pe Dumnezeu: „Dumnezeu singur are nemurire; El trăiește în lumina cea neapropiată; nu L-a văzut nimeni dintre oameni, nici nu poate să-L vadă” (I Timotei 6, 16).

În același timp, există un pasaj în Sfânta Scriptură, despre un om care L-a văzut pe Dumnezeu. Moise, prorocul poporului evreu, pomenit și de către Biserica creștină în ziua de 4 septembrie, a rămas în conștiința creștină drept singurul om care L-a putut vedea în mod fizic pe Dumnezeu: „Domnul însă grăia cu Moise, față către față, cum ar grăi cineva cu prietenul său. După aceea, Moise se întorcea în tabără; iar tânărul său slujitor Iosua, fiul lui Navi, nu păreasa cortul. (...) Apoi, a adăugat:

„Fața Mea însă nu vei putea s-o vezi, că nu poate vedea omul fața Mea și să trăiască. Și iarăși a zis Domnul: Iată aici la Mine un loc, șezi pe stânca aceasta. Când va trece slava Mea, te voi ascunde în scobitura stâncii și voi pune mâna Mea peste tine, până voi trece. Iar când voi ridica mâna Mea, tu vei vedea spatele Meu, iar fața Mea nu o vei vedea!” (Ieșire 33; 11, 20-23).

Asadar, Dumnezeu rămâne nevăzut omului la nivel de simțuri, dar se face văzut prin Mântuitorul Hristos. Odată cu Întruparea Fiului lui Dumnezeu, vederea Sa devine posibilă. Acest lucru ne este arătat prin Moise, care înainte de întrupare nu vede decât spatele lui Dumnezeu pe când noi, creștinii, ne bucurăm de prezența reală – în cadrul dumnezeieștii Liturghii.

Nicolae PINTILIE
Sursa: doxologia.ro

Sfântul Cuvios Dionisie Smeritul, remarcabil teolog și ilustru calendarolog

Născut în a doua jumătate a secolului al V-lea (studiile recente au emis o dată aproximativă, în jurul anului 465 d. Hr.), Sfântul Dionisie era originar din provincia Scythia Minor, Dobrogea de astăzi. Dacă nu cu mult timp în urmă se punea la îndoială proveniența dobrogeană a Cuviosului, cercetările recente au spulberat orice incertitudine cu privire la originile acestuia.

Părinții săi dreptcredincioși l-au inițiat în tainele credinței în Hristos, ajutați de monahi îmbunătățiți din Dobrogea; se cuvine menționat aici cunoscutul Episcop Petru, arhiepiscopul cetății Tomisului. Dornic de a aprofunda învățătura creștină, dar și trăirea duhovnicească, tânărul Dionisie a pornit în Țara Sfântă, spre a se închina la locurile unde Hristos a petrecut pe pământ. Din pricina ereziei monofizite, ce tulbura viața Bisericii din cetatea Ierusalimului, vlăstarul binecuvântatei Dobroge a plecat la Constantinopol, unde și-a continuat formarea duhovnicească, dar și cărturărească, învățând limba greacă. Recunoscător, monahul Dionisie nu și-a uitat mentorul și, probabil, duhovnicul, Episcopul Petru al Tomisului; lui i-a scris o epistolă ce se deschide cu o adresare emoționantă: „*către Preafericitul meu stăpân, părintele episcop Petru... Aducându-mi aminte de binefacerile tale, venerat părinte, a arhierilor lui Hristos aleasă podoabă, și ținând mereu înaintea ochilor mei sufletești hrana sufletească împărțită mie când eram copil...*”.

Așadar, Dionisie se arăta recunoscător sfințelor strădăni ale arhierului Petru, care i-a sădit în suflet credința cea dreaptă, iar ca semn de recunoștință i-a trimis traducerea făcută Epistolei sinodale a Sfântului Chiril al Alexandriei contra lui Nestorie. Peregrinările prin lumea monahală orientală, nestăvilta sa dorință de cunoaștere și sporire duhovnicească, precum și iscusința minții i-au oferit statutul de erudit, devenind unul dintre călugării apreciați în lumea teologică a acelor timpuri. De aceea, prin anul 496, având în vedere temeinicele sale cunoștințe de greacă și latină, precum și remarcabila sa pregătire teologică, Papa Gelasie l-a chemat la Roma. Ajuns în Apus pe la finele anului, sfântul nostru dobrogean nu a mai apucat să-l prindă în viață pe episcopul Romei, lucru confirmat în prefața Decretelor papale, lucrare publicată de Sfântul Dionisie, în care spune: „*eum praesentia corporali non vidimus*”.

Ajuns în cetatea Romei, smeritul monah străromân s-a închinoviat la Mănăstirea „Sfânta Anastasia”, ctitoria Sfântului Constantin cel Mare. Starețul așezării monahale,

părintele Iulian, avea ascultare și la cancelaria pontificală. Cunoscând pregătirea teologică și erudiția noului viețuitor al obștii, l-a cooptat în trudnica sa lucrare de întreținător al arhivei Episcopiei de Roma; Dionisie a lucrat cu sârg la o temeinică reorganizare a ei, fiind considerat „noul fondator al arhivelor pontificale”.

Arhivistul Dionisie nu doar a reorganizat toate documentele episcopiei, ci a și tradus și prelucrat numeroase date din arhive, devenind astfel **intemeietorul Dreptului Canonic Bisericesc**. Lucrarea lui de pionierat și dăruirea totală a călugărului Dionisie s-au extins până-n jurul anului 545, când el a trecut la cele veșnice. O succintă privire în istoria scaunului arhieresc al Romei ne arată că între anii 496-545 în scaunul apostolice episcopii s-au succedat nu mai puțin de 10 papi. Toți l-au menținut în ascultare pe monahul dobrogean, tocmai datorită elocinței și aleselor sale virtuți.

Perioada șederii sale la Roma fusese una zbuciumată pentru Biserică, măcinată de două mari probleme: **schisma acachiană și tensiunile apărute între Răsărit și Apus** referitoare la data serbării Paștilor. Prin scrierile și traducerile sale, Sfântul Dionisie a încercat să aplaneze diferendele cu pricina, dovedindu-se un excelent mediator și conciliator între scaunele episcopale din Răsărit și cele din Apus. Pe lângă acestea, Dionisie a fost și **profesor** la o școală ce funcționa în Mănăstirea Vivarium. Casiodor, primul ministru al regelui Theodoric, bun prieten cu

Dionisie, ne-a lăsat prețioase informații cu privire la originile luminatului monah, precizând chiar disciplina dialecticii, predată de acesta la școala din Vivarium. De altfel, în aceeași mănăstire, spun patrologii, smeritul călugăr și -a început călătoria spre Cer, lăsând Bisericii o însemnată operă patristică.

O altă lucrare însemnată a Sfântului Dionisie o reprezintă cea din **Cronologie** sau **Calendarologie**. Disputa cu privire la data sărbătorii pascale a iscat mari neînțelegeri între Apus și Răsărit. Recunoscut ca un **erudit de seamă** și un **excelent teolog**, prin anul 526, Sfântul Dionisie a primit ascultare să clarifice și să pună de acord diferențele calculării datelor pascale romane și alexandrine. Dacă până la el numărarea anilor se făcea luând ca reper întemeierea cetății Romei sau domnia unor împărați romani, Sfântul Dionisie a venit cu o noutate: numărarea anilor să înceapă de la Nașterea lui Hristos. Deoarece nici un alt gânditor creștin de dinainte și din timpul Cuviosului dobrogean nu a emis această ipoteză de lucru, Sfântul Dionisie rămâne în istoria umanității ca fiind **cel care a pus bazele calculului erei creștine**, realizând astfel o veritabilă descoperire cu valoare universală. Nu a fost o chestiune simplă. De aceea autorul detaliază problema în mai multe scrieri: *Cartea despre Paști, Argumentele Pascale, De ratione Paschae*. Iată cum își argumenta inspirata decizie, „*n-am voit să leg ciclurile mele pascale de amintirea unui prigonitor nelegiuit* (n.r. – Dioclețian), *ci mai degrabă să însemnez timpul anilor de la Întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, pentru ca să ne fie mai cunoscut începutul nădejzii noastre, iar pricina mântuirii omenești, adică pătimirile Mântuitorului nostru, să lumineze cu mai multă strălucire*” (din Epistola I, Pascalia adevărată, regulile îndreptării și ale fixării începutului ei).

Prin viața și lucrarea sa, **Sfântul Dionisie cel Smerit a contribuit la cunoașterea și apropierea celor două „lumi” creștine**, Răsăritul și Apusul, dar mai cu seamă a apărut credința ortodoxă, păstrată și mărturisită până în ultima clipă a vieții sale pământești. Proslăvirea lui chiar pe **1 septembrie**, când debutează anul bisericesc, ne îndeamnă să meditam mai profund la valoarea timpului, sfințindu-l prin credință și fapte bune, ca să ne bucurăm, la rândul nostru, asemenea Sfântului Dionisie, de părtășia la „timpul” lui Dumnezeu, Veșnicia.

Arhimandritul Mihail Daniliuc
Sursa: *doxologia.ro*